

Генчо Вълевъ Ханджиевъ

На 29 юний 1935 г. въ София почина единъ отъ виднитѣ и примѣрни севлиевици — Генчо Ханджиевъ. Още отъ ранни години, като сиракъ при майка си, у него се явило силно желаніе къмъ наука. Синъ отъ изпаднало семейство, той трѣбвало да работи чужда и даже черна работа, за да може да следва училището. При най-голѣми лишения и усилия, той свършилъ II кл. въ Севлиево. После станалъ табакъ. Заварва го руско-турската война младежъ. Съ нѣкой отъ другаритѣ като младъ опълченецъ е отишелъ съ рускитѣ войски до Одринъ съ надежда да му се даде руска стипендия, но нищо не станало. Следъ установяване новото българско управление, той идва въ София. Министерството му препоръчва да постъпи стипендиантъ въ семинарията въ Самоковъ, чрезъ конкурсъ. Той направилъ това. Трети курсъ преминалъ направо съ подготовка за изпитъ презъ ваканцията. Сръбската война го заварва въ последния курсъ. Следъ свършване на семинарията той подава заявление до Киевската духовна академия въ Русия и съ конкурсъ го приематъ за студентъ, но не я харесвалъ — видѣла му се една по-голѣма семинария, отъ която нищо повече нѣмало да научи. Поиска отъ покойниятъ Пенчовски и Стойчо Часовникаровъ помощъ. Обѣщава му се такава за следване по медицина. Напуца Киевъ. Връща се въ Севлиево. Заминава за Парижъ и постъпва въ университета по медицина. После практикувалъ въ аптеката на Шнайдеръ. Ханджиевъ, следъ като следвалъ по една година по теология и медицина и следъ като е изучилъ руски и френски, до колкото е било възможно, връща се въ Севлиево, става гл. учителъ на основнитѣ училища и директоръ на класното. Стоялъ две години. Съ спестенитѣ пари идва въ София да постъпи студентъ по правото въ новооткрития при Висшето училище юридически факултетъ. За една година похарчва спестенитѣ отъ учителство пари и се принуждава да стане основенъ учителъ въ училището „Денкоглу“ въ София и да продължава образованието си. Свършва по правото, става сѣдия въ Добричъ и Шуменъ, следователъ въ Плѣвенъ и Вратца. Въ последния градъ е адвокатствувалъ две години и пакъ минава по сѣдебното ведомство, като става подпредседателъ на Софийския окр. сѣждъ, следъ което се пенсионира.

Следъ това той основава дружество за закрила на малолѣтнитѣ престѣпници, като искаше да имъ съгради единъ домъ на възпитание и образование, да ги направи добри граждани и да усвоятъ нѣкоя професия, за да не се предаватъ на ново на престѣпни наклонности. Презъ 1924 — 1925 год., съ съдействието на настоятелството на това дружество, въ което влизаше и Х. Вълчановъ, и съ помощта на държавата и на новитѣ членове, той си издига единъ паметникъ: „Домъ на човещина“. Който отива отъ София за Княжево, вижда плода